

[Korsgaard.]

Jeg opfordrer til at fremkomme med en saadan Udtalelse, saa vil Befolkningen se, hvad det i Virkeligheden er for Forhandlingstider, vi er ude i. Jeg mener, det er sundt; det kan ogsaa godt være, det er godt for de Herrer. Bevægelsen ude i Verden gaar jo i ikke ringe Grad i Retning af, at Magten koncentrereres snart her, snart der, det skal jeg lade ligge, men lad os faa ærligt Spil paa dette Omraade. Lad os ikke blive ved at lade, som om der overhovedet sker noget som helst i disse Udvalg; lad os saa hellere blive helt fri for dem, og saa bestemmer de Herrer, hvornaar de vil have Forslagene til sidste Behandling. Vi vil, fordi vi mener, der kan være et eller andet at se paa ogsaa for udenforstaaende, forlange Fristerne overholdt; de Herrer har vist, at de ikke viger tilbage for at se bort fra Forretningsordenens Hensigt; nu vel, det kan de gøre igen, det maa vi finde os i, men lad os i hvert Fald faa ærligt Spil.

Jørgen Jørgensen: Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der nu optraadte som Talsmand for at styrke Parlamentarismen her i Landet, vil jeg gerne sige, at hvis det ærede Medlems Parti stadig udfolder den Virksomhed, at man sætter sig imod alt, hvad Flertallet og Regeringen møder med, da er man med til at undergrave Parlamentarismen i højere Grad, end noget andet Parti har gjort det, og den, der i Dag vil give et Bidrag til at styrke Parlamentarismen, bør gaa ind i et Samarbejde for at skabe Resultater. Ingen kan jo tage fejl af, at det Krav, som Vælgerne stillede sidste Gang de blev spurgt, den 16. November, var, at Rigsdagens Partier nu i Samarbejde skulde handle, saa Resultater kunde opnaas, og vil man arbejde for at styrke Parlamentarismen her i Landet, gaar man ind i et Samarbejde for at løse de Problemer, som Tiden kræver løst. Men det konservative Folkeparti har valgt en Stilling, der giver det modsatte Resultat.

Der er ingen i dette Ting, der med særlig Glæde gaar til at udskrive flere Skatter, men naar vi har maattet vedtage en Række Foranstaltninger for at støtte Erhvervslivet, dels Landbruget og dels andre Erhverv, maa dette selvfølgelig nødvendiggøre, at nye Indtægter skaffes til Veje. Men vi maa ogsaa pege paa, at for saa vidt angaar en betydelig Del af de Skatter, der er foreslaaet, er det ikke en Udgiftsforøgelse i al Almindelighed, der

kræver dem, men de kræves ogsaa, for at man kan nedbringe andre Skatter. Naar der foreslaas opkrævet en Indkomstskat paa 23 Mill. Kr., da ved alle, at af disse gaar de 20 Mill. Kr. til at lette andre Skatter. Det er ogsaa et Forhold, som jeg synes, man maa tage i Betragtning, naar man taler om de nye store Skatter.

Jeg tror ogsaa, vi har Lov til at sige, at selv om Skatterne i vort Land er høje, er det kun faa Lande, der er sluppet over Tidens Vanskeligheder med mindre Ekstras-katter, end vi her i Danmark, og man har ogsaa, naar man sammenligner Skattebyrden for Befolkningen i Dag med Skattebyrden før Krigen, Ret til at sige, at i Forhold til Befolkningens Indkomster vil Skattebyrden i Dag føles mindre end i Tiden før Krigen; hvis vi i Befolkningens Indkomster fradrager alle de offentlige Skatter, bliver der pr. Indbygger her i Landet mere tilbage at leve af i Dag, end der var i Tiden før 1914, ogsaa omregnet efter de Priser, vi har nu.

Det er naturligt og rimeligt, at de Penge, der skal anvendes til Nyanlæg, til Anlægsbudgettet, skaffes ved Laan; derom er de fleste enige; men Spørgsmaalet bliver da, paa hvilken Maade man skal skabe Mulighed for, at Driftsbudgettet for indeværende Aar kan balancere. Vi har i Fællesskab gennemført en Række Udgifter, og dette maatte nødvendiggøre, at nye Indtægter skaffes til Veje. Et og andet kunde tyde paa, at Erhvervslivet paa mange Omraader er ved at aande op, at Troen paa en Bedring i de økonomiske Forhold i Øjeblikket er større, end den har været i lange Tider. Der er ogsaa et og andet, der giver Indtryk af, at Statens Indtægter derigennem paa adskillige Omraader vil øges. Der er endvidere Grund til at regne med, at Statens Udgifter til Forrentning af Statsgælden bliver betydelig mindre, end man, endda for kort Tid siden, kunde gøre Regning paa. Men selv disse Ting taget i Betragtning vil vi naturligvis ikke kunne regne med, at de nuværende Indtægter for indeværende Finansaar vil kunne være tilstrækkelige til at dække de Udgifter, som maa følge af de Beslutninger, Rigsdagen har taget, og der melder sig da det Spørgsmaal, paa hvilken Maade man skal skaffe Midler til Veje til Driften.

Fra alle Sider har man udtalt Ønske om, at Beparelser skulde finde Sted, og jeg støtter disse Ønsker. Vi maa naturligvis i en Tid som den, vi lever i, være indforstaaet i, at alle unødvendige Udgifter spares, og jeg haaber og tror, at Bestræ-